

РЕШЕНИЕ

№ 2310

гр. София, 07.04.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 6 състав,
в публично заседание на 12.04.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Боряна Бороджиева

при участието на секретаря Елеонора М Стоянова и при участието на прокурора Емил Георгиев, като разгледа дело номер **48** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от АПК.

Образувано е по жалба на А. Б., гражданин на С. срещу Решение № 2699/11.12.2020 г. на зам.председателя на ДАБ при МС.

В жалбата се твърди, че решението на ДАБ е неправилно, като основният аргумент е, че органът е нарушил принципа „забрана за връщане“. В съдебно заседание чрез адвокат Ж. моли при постановяване на решението съдът да вземе предвид общоизвестния факт, че в С. се води война, не споделя мнението на ответника, че не е налице хипотеза по чл. 9 ЗУБ. Това, че принадлежи към определена религиозна общност и тя контролира част от управлението на С. не означавало, че обществото и неговите членове не са застрашени от войната в С.. Малцинството им бива смятано за неверници от въоръжени групи в С. и заплашват живота им. Това, че се е родил в това малцинство не означава, че е част от управляващия елит. Малцинството е заплашено от етническата нестабилност, имало етнически конфликт в С. в момента. Оспорва като необоснована преценката, че представлява заплаха за националната сигурност, не бил застрашил с действията си държавния интерес по никакъв начин. Посочените в информацията факти не сочат заплаха за националната сигурност. Ако е представлявал заплаха за националната сигурност, то специализираният орган не би му издал виза за влизане в България. Повече от година живеел в България. Проблеми никакви не е имал и никой не го е търсил в тази връзка, не бил извършил нищо. Лично заявява в съдебното заседание, че подлежи на военна служба, която дълго отлагал и ще бъде мобилизиран, а не желае да воюва.

Ответникът оспорва жалбата, иска отхвърлянето ѝ като неоснователна. Представява се от юриконсулт М. в съдебно заседание. Счита, че административният орган (АО) правилно и законосъобразно е постановил решението си. При наличие на данни, че жалбоподателят представлява заплаха за националната сигурност, АО е приложил чл. 12, ал. 2, т. 6 и т. 4 от ЗУБ, за да откаже предоставяне на статут. Посочва, че има съдебна практика на ВАС на Р България в този смисъл.

Представителят на СГП счита жалбата срещу отказа за неоснователна и следва да се отхвърли. Решението било издадено от компетентен орган, в предвидената от закона форма. При наличие на данни от ДАНС, че жалбоподателят представлява заплаха АО е действал в условията на обвързана компетентност.

Съдът, след като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

Административното производство е започнало с молба от кандидата от 16.09.2020г. до ДАБ (л.71), регистрирана на 18.09.2020г. за предоставяне на международна закрила. Същия ден е съставен регистрационен лист (л.67-68), в който е отразено, че кандидатът е гражданин на С., [дата на раждане] в , [населено място], арабин, мюсюлманин -алеуит, студент, неженен, с висше образование, владеещ езици арабски. Съставена е Е. дактилоскопна карта (л.61). Лицето е запознато срещу положен подпис с писмени указания за правата и задълженията на чужденците, подали молба за закрила в Република България (л.62-66).

Към преписката са приложени документи на чужденеца с превод – задграничен паспорт (47-48), удостоверение за завършено висше образование магистър банкиране и финанси от Университета Тишрин, издадено на 16 юни 2020 г., договор за наем от 17.09.2020г. и удостоверение за адрес. В задграничния паспорт е поставена от посолството ни в Б. виза за България тип „С“ с дата 07.02.2020г., валидна до 09.02.2021г.

След надлежна покана (л.54), на 09.04.2019г. с лицето е проведено интервю (протокол, л.54-56). Чуждият гражданин посочва, че напуснал С. на 16.02.2020 г. легално с кола за [населено място], Л.. Според думите му същият ден посетил българското посолство и получил виза (за която преди това също посещавал Л. и подал документи за виза) и излетял с полет до Република България, като имал транзитно кацане в [населено място], Гърция. В С. живеел в [населено място], на брега на морето, между Л. и Т., с рафинерия наблизо. Член бил на партия Баас от детска възраст, което не било проблем да се афишира, тъй като всеки който учи в университет трябвало да стане член на партията. Той и семейството му са членове на партията още преди да избухне войната и терористите много добре знаели, щом учи в университет. Всичките му роднини са в С., само той е извън страната. Кандидатът мотивира молбата си за закрила с проблеми, свързани с продължаващия въоръжен конфликт в страната му на произход и с религиозни проблеми, по точно като член на общността алеуити, се чувствал застрашен. Според твърденията алеуитите в С. са застрашени, много от тях били отвлечени или убити, а също така има и много, които са в неизвестност. Ако пътуват между градовете и ги спре, някой подвижен пост на терористите, свалят всички от автобуса и който е алеуит го убиват на място, като му отрязват главата. Заплахите идвали от терористичните организации „Ислямска държава" и „Фронт Ал Н.", които най-много обстрелвали алеуитски райони, един път дори се опитали да взривят рафинерията в Б., но не успели. В неговия град имало много взривове, университетът му бил в [населено място], учел във филиал на

университета в Л., но ако му трябвало нещо по специално трябвало да пътува до Х., а пътя до там не бил сигурен. Търсещият закрила посочва, че ако се завърнел в С. и ако бъде заловен от терористите те щели да го убият на място.

Към административната преписка е приложена справка (л.15-21) на Дирекция „Международна дейност“ при ДАБ относно обстановка в С., актуална към 27.11.2020г.- актуална политическа и икономическа обстановка, обща обстановка и сигурност в северната част на С. и района на И.. От ДАБ, в съответствие с чл.58, ал.9 от ЗУБ, е изпратено писмо (л.70) до Държавна агенция „Национална сигурност“ (ДАНС) за становище по молбата за закрила.

Към административната преписка е приложено писмо от ДАНС до ДАБ от 27.10.2020г. (л.22), в което се казва, че „в ДАНС е налична информация, според която има основание да се счита, че лицето, регистрирано в РПЦ – С. към ДАБ-МС на 18.09.2020г. като А. Б. представлява заплаха за националната сигурност.“ Посочено е, че ДАНС възразява да му бъде предоставена закрила в РБългария. Съдът е изискал от ДАНС информацията, обосновала отрицателно становище по молбата за закрила на жалбоподателя и същата е приложена и обособена в отделен том по делото.

При тези факти и обстоятелства административният орган е постановил оспореното решение (л.9-12). В него е приел, че в хода на административното производство не се установили факти, които да обуславят необходимостта от предоставяне на бежански статут на сирийския гражданин. Макар да посочва, че алеуитите имали проблеми в С., от твърденията му такива за него не се установявали. Опасенията единствено по причина на принадлежност към това религиозно общество не са достатъчни да бъде признат за бежанец съгласно ЗУБ. Както е видно от думите му, той никога лично не е бил обект на преследване, насилие или заплахи поради своята религиозна принадлежност от когото и да било в С.. Според АО общоизвестен факт е, че през 2020 г. влиянието на посочените от молителя терористични групировки е сведено до минимум. Поради това не можело да се приеме, че единствено поради присъствието си на територията на С. той би бил заплашен от тях във връзка с религиозната си принадлежност. Друг общоизвестен факт според АО е, че управляващата класа в С. е съставена от алеуитската общност и поради това трудно можело да се повярва, че дори и да е бил заплашен, кандидатът не би могъл да получи защита от официалната власт. Бежанската история на сирийския гражданин не обосновавала понятието „основателни опасения от преследване“. Липсва изяснени опасения за сигурността и правата му по изброените в чл. 8, ал. 1 от ЗУБ причини, а именно: раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група, политическо мнение или убеждение. Не се установявало според АО спрямо сирийския гражданин да е осъществено преследване и по смисъла на чл. 8, ал. 2-5 от ЗУБ, както и риск от бъдещо такова. В конкретния случай не се установявало заявените опасения и притеснения за живота и сигурността на чужденеца в С. да са относими към признаване на качеството му на бежанец и предоставяне на закрила като такъв по смисъла на чл. 8 от ЗУБ. Поради това искането му за предоставяне на бежански статут е отхвърлено като неоснователно.

По отношение на хуманитарния статут АО е приел, че за чужденеца не са налице предпоставките за предоставяне на хуманитарен статут по чл. 9, ал. 1, т. 1 -2 от ЗУБ, като в конкретния случай не са установявало, чуждият гражданин да е бил принуден да напусне С. поради това, че там е бил изложен на реална опасност от тежки посегателства като смъртно наказание или екзекуция. Липсвали категорични

доказателства, а и самият той не твърдял за наличие на конкретна заплаха за живота, сигурността и свободата му, както и за опасност от наказание изтезание или други форми на нечовешко и унижително отношение. Бежанската история на жалбоподателя не била подкрепена с доказателства, че би могъл да бъде обект на тежки посегателства, в случая от недържавни субекти, срещу които държавата или контролиращата партия да не може да противодейства.

Изхождайки от приложената по преписката актуална справка вх.№ МД-650/27.11.2020 г. на дирекция „Международна дейност“ към ДАБ-МС, АО приема, че в С. е наличен вътрешен или международен въоръжен конфликт, поради което за чужденеца се установявали предпоставките по чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. Въпреки наличието на предпоставки за предоставяне на хуманитарен статут по чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, според АО за кандидата е налице изключваща клауза. В случая при изискване на основание чл. 58, ал. 9 от ЗУБ писмено становище на ДАНС, което да се взема предвид при произнасяне в производството по общия ред, специализираният орган е дала писмено становище от 22.10.2020 г., с което възразява на А. Б. да бъде предоставена закрила, тъй като той представлява заплаха за националната сигурност. Позовава се на правомощията на ДАНС да осъществява контролната дейност във връзка с пребиваването на чужденци в Република България, като дава становища по молби за предоставяне на убежище, статут на бежанец, хуманитарен статут и временна закрила по ЗУБ, като това правомощие е изрично предвидено в чл. 58, ал. 9 от ЗУБ. Съгласно императивните разпоредби на чл. 12, ал. 2, т.4 от ЗУБ, хуманитарен статут не се предоставят на чужденец, за когото има сериозни основания да се предполага че представлява заплаха за националната сигурност. В конкретния случай не можело да се направи преценка дали да бъде предоставена закрила на сирийския гражданин, а напротив съгласно приложените по преписката становища на ДАНС и съгласно ЗУБ има забрана за предоставяне на хуманитарен статут. Преценката дали кандидатът представлява заплаха за националната сигурност според АО е изцяло в правомощията на ДАНС и становището е задължително и обвързващо ДАБ-МС в производството по предоставяне на международна закрила. В случая молителят отговарял на материалните условия за предоставяне на хуманитарен статут, но въз основа на становищата на компетентния национален орган следвало да се приеме че представлява заплаха за националната сигурност. Въз основа на този установен факт, съгласно чл. 17, §. 1, б. „г“ от Директива 2011/95/ЕС на Европейския парламент и на Съвета на Европа, държавите-членки могат да изключват лицата които отговарят на условията за субсидиарна закрила, ако съществуват сериозни основания да се счита, че съответното лице. Именно въз основа на данни, че сирийският гражданин представлява заплаха за националната сигурност, АО е обосновал отказа на хуманитарен статут на жалбоподателя.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Решението на ДАБ е връчено на жалбоподателя на 18.12.2020г., жалбата е подадена чрез административния орган до съда на 04.01.2021г., тоест в 14-дневния срок по чл.149, ал.1 от АПК, от активно легитимирано лице, имащо право и интерес от оспорване на административния акт и съдът дължи произнасяне по същество.

Съдът намира, че разгледана по същество, жалбата се явява неоснователна.

В административното производство пред ДАБ и при постановяване на решението и връчването му не са допуснати нарушения на

административнопроизводствените правила.

Решението е издадено от компетентен орган по смисъла на чл.75, ал.1 от ЗУБ - зам.председателят на ДАБ при делегирани със Заповед № РД05-392/30.06.2020г. на председателя на ДАБ правомощия, спазена е предвидената в закона форма, актът съдържа всички изискуеми реквизити. Т. международна закрила лице е своевременно информирано още при започването на производството за правата му, писмено му е разяснена процедурата, по която се подават и разглеждат молбите. При съставянето на регистрационния лист и при провеждане на интервюто на кандидата е назначен преводач на родния му език (арабски), по който няма възражения като той и двата пъти е заявил, че преводът е бил разбираем и между него и превода не е имало комуникативни пречки. Решението е връчено също с участието на преводач. В съответствие с изискването на чл.41, ал.1, т.1 от ЗДАНС и чл.58, ал.7 от ЗУБ, е поискано становище от ДАНС и такова приложено по делото.

По изложените съображения не се установяват основания за отмяна на акта по чл. 146, т. 1, т. 2 и т. 3 от АПК.

Спорът е по приложението на материалния закон и съответствие с целта му, по което съдът приема следното:

Решаващият орган се е мотивирал с липса на предпоставките по чл. 8, ал. 1-5 от ЗУБ, за да обоснове отказ за предоставяне на жалбоподателя на статут на бежанец. Този извод е правилен и обоснован. Съгласно чл. 8, ал. 1 ЗУБ „статут на бежанец в Република България се предоставя на чужденец, който поради основателни опасения от преследване, основани на раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група, се намира извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея“. Съгласно ал. 4 от с.з. „преследване е нарушаване на основните права на човека или съвкупност от действия, които водят до нарушаване на основните права на човека, достатъчно тежки по своето естество или повторемост“. Действията, в които се изразява правнорелевантното преследване, са дефинирани в ал. 5, като включват: 1. физическо или психическо насилие, включително сексуално насилие; 2. правни, административни, полицейски или съдебни мерки, които са дискриминационни сами по себе си или се прилагат по дискриминационен начин; 3. наказателно преследване или наказания, които са непропорционални или дискриминационни; 4. отказ на съдебна защита, който се изразява в непропорционално или дискриминационно наказание; 5. наказателно преследване или наказания за отказ да бъде отбита военна служба в случай на военни действия, когато военната служба би предполагала извършването на престъпление или на деяние по чл. 12, ал. 1, т. 1 - 3; 6. действия, насочени срещу лицата по причина на техния пол или срещу деца.

Правилно АО е обосновал извода за липсата на предпоставките за приложение на чл. 8, ал. 1 ЗУБ, тъй като в процесния случай по отношение на чужденеца не са налице конкретни данни и доказателства, които да обосноват извод за основателен страх от преследване поради неговата раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група, политическо мнение или убеждение. Опасенията на молителя, че като принадлежащ към алеуитите е застрашен и не може да бъде защитен от държавата, не се обосновават с данни от приложената справка. Самият той не е бил обект на преследване, насилие или заплахи поради религиозната си принадлежност,

още повече че същата е част от управляващата класа в С. и дори да бъде заплашван от терористични групировки, а видно от данните тяхното влияние е намалено през 2020г., то би могъл да получи защита от официалната власт. При липсата на данни общността на алеуитите да е уязвима група в С., която да не получава защита от държавата, то не е налице основание за предоставяне на статут на бежанец за такава принадлежност. Освен това съгласно нормативната уредба преследването следва да е с личен характер, насочено към конкретния индивид, а не общо към определена социална група. В тази връзка кандидатът за закрила следва да посочи данни, относими конкретно спрямо него, за да бъдат основание да се направи извод, че конкретно се нуждае от закрила. В случая самият молител заявява, че лично не е имал никакви проблеми заради етническата си принадлежност или друга негова индивидуална особеност.

Като причина за напускане на страната си по произход на интервюто пред ДАБ сочи опасността като ауелит да бъде заловен от терористите и убит на място. Едва в хода на устните състезания по делото, заявява, че освен, че принадлежи към споменатото малцинство, подлежи на военна служба, а той не желае да воюва. Заминал за България два дена преди да му изтече разрешително за отлагане на военната служба (7 години отлагал, защото учел, за да не влезе в армията). Така представените от молителя данни обаче не представляват основание за предоставяне на статут, тъй като не се твърди, че същият е преследван или заплашван поради нежеланието си да се включи в армията. Липсват твърдения, че е търпял в тази връзка насилие – психическо или физическо, неблагоприятни правни, административни, полицейски или съдебни мерки, наказателно преследване или наказания за отказ да бъде отбита военна служба. По делото няма основания да се смята, че ако се завърне на територията на С., жалбоподателят ще претърпи наказателно преследване или наказания поради отказа му да отбие военна служба.

Споделя се изложеното от АО, че не се установява спрямо сирийският гражданин да е осъществено преследване и по смисъла на чл.8, ал.2-5 от ЗУБ. В конкретния случай не се установява заявените опасения и притеснения за живота и сигурността на чужденеца в С. да са относими към признаване на качеството му на бежанец и предоставяне на закрила като такъв по смисъла на чл.8 от ЗУБ.

Обоснована е и констатацията на АО, че не са налице предпоставките за предоставяне на хуманитарен статут по чл.9, ал.1. -2 от ЗУБ, тъй като не се установява жалбоподателят да е напуснал страната си на произход поради излагане там на опасност от тежки посегателства като смъртно наказание или екзекуция, срещу които държавата и/или контролиращите партии и организации да не могат или да не желаят да предоставят закрила.

Що се отнася до предпоставката за хуманитарен статут по чл.9, ал.1, т.3 от ЗУБ АО правилно е приел, че в С. е налице вътрешен или международен въоръжен конфликт, позовавайки се на международната справка по преписката. И след това е обосновал приложението на императивната разпоредба на чл.12, ал.2, т.4 от ЗУБ, т.нар. изключваща клауза. Въпреки наличието на предпоставката на чл.9, ал.1, т.3 от закона за предоставяне на хуманитарен статут на

жалбоподателя заради обстановката в страната му на произход, в случая е налице отрицателна предпоставка, която изключва предоставяне на хуманитарен статут на това основание, а именно наличие на данни, че лицето представлява заплаха за националната сигурност на РБ – изключващо обстоятелство по чл. 12, ал. 1, т.4 от ЗУБ. Становището на ДАНС е на л.22 по делото. Подписано е от Директора на специализираната дирекция при ДАНС, като в същото е посочено, че „ДАНС разполага с информация, че лицето представлява заплаха за националната сигурност, поради което се възразява да му бъде предоставена закрила“. Съдът е събрал и информацията, въз основа на която специализираният орган е направил извода си, която съдържа съответните констатации послужили за становището на ДАНС.

В преобладаващата практика на ВАС на РБ се приема, че становището на ДАНС е задължително и контрол не може да се осъществява от съда, дали действително лицето представлява заплаха за националната сигурност. В този смисъл в решение №8865 от 06.07.2017г. по адм.дело №5588/2016г. ВАС, Шо, е посочено, че „становището на ДАНС е достатъчно доказателство, от което са се изведе извода, че са налице сериозни основания да се счита, че лицето представлява заплаха за националната сигурност“. Също решения на ВАС на РБ №8865 от 06.07.2017г. по адм.дело №5588/16г., № 15808 от 18.12.2018г. по адм. д. № 14042/2018, № 13479 от 12.12.2016г. по адм.д. № 5654/2016г.; № 15715 от 17.12.2018г. по адм.д. № 2022/2018г., № 3056 от 09.03.2021г. по адм.д. № 177/2021г.

Все пак за пълнота на доказателствата и проверка дали становището на ДАНС почива на събрани данни, съдът изиска и прие по делото информацията, въз основа на която специализираният орган е направил извода си, която съдържа съответните констатации, послужили за становището на ДАНС и от формална страна е налице такова обосноваване на отрицателното становище.

Съгласно разпоредбата на чл. 12, ал. 2, т. 4 от ЗУБ, хуманитарен статут не се предоставя на чужденец, за когото има сериозни основания да се предполага, че представлява заплаха за обществото или за националната сигурност. Това основание за отказ е предвидено в чл. 17, т. 1, б. „г“ от Директива 2011/95/ЕС - гражданин на трета държава или лице без гражданство се изключват от кръга на лицата, които отговарят на условията за субсидиарната закрила, ако съществуват сериозни основания да се счита, че съответното лице представлява заплаха за обществото или за сигурността на държавата-членка, в която се намира.

Обстоятелството по чл. 12, ал. 1, т. 4 от ЗУБ е удостоверено с приложено по административната преписка писмо рег. № УП20509/27.10.2020г. на директора на Специализираната дирекция "М" - ДАНС, с което на основание чл. 41, ал. 1, т. 1 от Закона за ДАНС се уведомява председателя на ДАБ при МС, че ДАНС разполага с информация, според която представлява заплаха за националната сигурност, поради което възразява да му бъде предоставена закрила в РБ. На основание чл. 41, ал. 1, т. 1 от ЗДАНС и чл. 58, ал. 10 (предишна ал. 9) от ЗУБ –ДАНС притежава изключителна компетентност по въпросите на националната сигурност, включително дали дадено лице, кандидатстващо за закрила, представлява заплаха за нея, като становището

му е обвързващо за решаващия орган по чл. 75 от ЗУБ. Нормите на чл. 12, ал. 1 и ал. 2 ЗУБ са императивни, а не диспозитивни, поради това органът няма възможност за преценка дали да приеме становището на ДАНС или не, а е длъжен при отрицателно такова да откаже предоставянето на статут.

В случая изложените в информацията към становището данни са относително конкретни и очертават въз основа на какви факти и обстоятелства е прието ДАНС да възрази срещу предоставяне на закрила на кандидата в РБългария. Същите до известна степен кореспондират с хронологията на бежанската история на кандидата, предвид това, че е получил и легално е влязъл в България, пребивавал е на законно основание и едва в един по-късен момент е решил да потърси закрила. Преценката на тези данни от ДАНС като обуславящи заплахата за националната сигурност е извън контрола за законосъобразност, съдът само констатира, че са изложени мотиви за тази преценка и са посочени факти да се направи. Информацията, събрана от ДАНС при изпълнение на специалните й правомощия по закон – чл. 4, ал. 1 от ЗДАНС, е резултат от процедура, при която се извършват дейности по наблюдение, разкриване, противодействие, предотвратяване и пресичане на замислени, подготвени или осъществявани посегателства срещу националната сигурност – чл. 4, ал. 2 от ЗДАНС. Именно, поради специфичния й характер на информацията, съдържаща данни касаещи националната сигурност, тя не може да бъде предоставяна в пълен обем на лица извън агенцията, включително на съда и страните по делото. От друга страна, изложената информация, предоставена от ДАНС е официална, достоверителна и същата не е оборена или опровергана от жалбоподателя, след запознаване. Констатацията, че конкретни данни водят до извод може да прави компетентно само ДАНС и самото становище не подлежи на оспорване. В този смисъл решение № 15808 от 18.12.2018г. по адм.д. № 14042/2018г., IV отд. на ВАС на РБ.

При наличието на изключващо обстоятелство по чл. 12, ал. 2, т. 4 ЗУБ АО е задължен да откаже предоставяне на статут поради изложените по-горе причини, поради което решението е законосъобразно. Така в решение № 3056 от 09.03.2021г. по адм.дело № 177/2021г. и № 7530 от 22.06.2021 по адм. дело № 4849/2021г. на ВАС на РБ се приема, че когато са налице условията за прилагане на изключващата клауза на чл.12, ал.2, т.4 от ЗУБ, на административния орган не е предоставена възможност за преценка дали да предостави търсената закрила, а напротив - има законова забрана за предоставяне и на статут на бежанец, и на хуманитарен статут.

Що се отнася до основното възражение в жалбата, че е нарушен принципът "non refoulement" (забрана за връщане), залегнал в чл. 4, ал. 3 от ЗУБ, въведен с чл. 33, ал. 1 от Конвенцията за статута, на бежанците, следва да се има предвид, че е налице хипотезата на предвиденото изключение. Съгласно чл.4, ал.4 от ЗУБ от правата по ал. 3 не може да се ползва чужденец, получил закрила, за когото има основания да се смята, че представлява опасност за националната сигурност или който, веднъж осъждан с влязла в сила присъда за тежко престъпление, представлява опасност за обществото. Тоест отрицателното становището на ДАНС е пречката, която възпрепятства приложението на горепосочения принцип, въпреки че за жалбоподателя е

налице основание по чл.9, ал.1, т.3 от ЗУБ и АО е обвързан от това становище при решението дали чужденецът може да ползва закрила. Разпоредбата на чл.4, ал.4 от ЗУБ е в съответствие с чл. 33 ал. 2 от Конвенцията за статута на бежанците и чл.17 §1 б. „г“ от Директива 2011/95/ЕС от 13.12.2011 г. на ЕП и Съвета (в този смисъл решение № 11787/18.11.2021г. по адм.дело № 6836/2021г. на ВАС на РБ).

С оглед изложеното жалбата срещу решението на зам.-председателя на ДАБ при МС, с което е отказан статут на бежанец и хуманитарен статут на жалбоподателя е неоснователна и следва да се отхвърли.

Воден от горното и на основание чл.172, ал.2 от АПК, 6 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на А. Б., гражданин на С., срещу Решение № 2699/11.12.2020г. на заместник-председателя на Държавната агенция за бежанците при МС, с което е отхвърлена молбата му за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред ВАС на РБ в 14-дневен срок от съобщаването му .

СЪДИЯ: